

سَمِيَّةُ اَرْبَعًا وَاثْنَيْ عَشَرَ كَوْنًا بِعَبَّاسٍ كَوْنًا بِعَبَّاسٍ فَمَوَدَّ خَلَّتْ الْجَنَّةَ الْبَارِعَةَ فَتَطْرُقُ فِيهَا قَادِحًا جَعْفَرًا
 يَطْرُقُ مَعَ الْمَلِكَةِ وَاَزْهَرُ سَعِيدٌ رُوشَنٌ مَرَادٌ اَزْ قَوْشٍ مَعْلُومَةٍ فِي رُجُلَيْ سَفِيَانٍ وَعَمْرٌ مِّنْ عَاصِمٍ وَنَسَبٌ هَرَجَرٌ
 كَدَشَتْ بِحَمِّ سَنَاءَةٍ مَسِيرًا سَوِيًّا كُنْدَ حَذْرٍ كُنْدَهُ رَا حَذْرٌ كَرْدَنٌ وَنَهْ صَاحِبٌ حَلِيمٌ اَزَا اِيْچِهٖ تَقْدِيرٌ كَرِيْمٌ
 بِدَرَسِيَّتِكِهٖ حَذْرٌ بَا زَمِيكُو زَانْدٌ تَقْدِيرٌ خَدَا رَا اِيْچُو نَرَقِ نَبِيْمٌ مِّنْ مَّرُو زَا مَرُو كُو سَخِيْشٌ خَوَانْدَمٌ قَبِيْلَهٗ رَاهِدَا
 اَكْرَا نَكِهٖ بُوْدُ نَزْدَمِنِ دَر دُو زَحْوِبِ مِّنْ جَعْفَرِ طَبَا رَا حَمْرَهٗ اَنْ شِيْرٌ مَهْتَرٌ رُوشَنٌ بِلْدِيْ كُو نَرَقِ سَنَاءَةٍ
 كِهٖ ظَا هَرٌ بُوْدُ رَا نَزْدَمِيْنِ رُوْ بَرَا اِيْشَانِ شَبْ شَكْسٌ مَهْرُ خِيْدٌ كِهٖ مِّنْ بِيْجِيْمِ خَضِيْمِ كُو خِيْطِ هَسْرَاهِ مَنَسْ
 فَخٌ وَنَصْرٌ يَشِيْكَ كُو مَخِيْطٌ مَدْ كُنْدُ بُوُو نُوُو خَدَا دَر دُو رَسْنَاءَةٍ اَشْرَهَامِ بِيْكَ اِبْنِ اَعْتَمِ كُو بُوُو مَنَدُ
 اِبْنِ حَفْصَةَ هَمْدَا اَزْ لَشْكِرِ عَلِيٍّ بَا عَبْدَ اللهِ وَمُحَمَّدِ بِيْنِ اَعْمُرٍ وَعَاصِمِ مَخْلُوْبِهِ مِيْكَرُو دُو كُو بَرُوُو اَسْتَعْمَرُ وَكُنْتِ
 وَبِحَكْمِ عَلِيٍّ فِرَ الْعَتَامِ وَالْفِيْرُ كُنْتِ عَلِيٍّ اِبْنِيْكَ عَبْدَ اللهِ وَمُحَمَّدِ بِيْنِ فَرَا دُو دُو بَا وِرْدَا نِ غَلَامِ خُوُو كُنْتِ
 بَا وِرْدَا نِ فِرَ الْاَلْوَاءِ بِيْنِ مَعُوْبِهِ كُنْتِ لِيْسَ عَلِيٍّ اِبْنِيْكَ بَا سِرَ فَا لَنْقُضَ الصَّفْعَ عَمْرُ كُنْتِ اِنِيْ وَلَدْتِهَا وَا مَلِكُ
 وَبِيْشَرٌ اَمْدُو بَرِ سَبِيْلِ اَرْجَا زَمِيْكَ كُنْتِ هَلْ لَقِيْنِ وَرَدَا عَمْرُ فَبِرَا اَوْ لَقِيْنِ عَمْرُ حَبِيْبٌ عَمْرُ وَا بِنِ
 بِيْنَا وَا الْمَنْدَرَا اِلَى اَرِيْ الْمُوْتِ اِنَا فَا حَمْرَا خَالِطٌ حَمَالِ لَسْتِيْ حَبِيْدَا وَبُوُو مَرِيْضِيْ رُوُو عَمْرُ
 بَشِيْدَا بِنَا اِيْثَانِ دَر جَوَابِ اَوْ فَوُو اِظْهَارِ مَلَالِ اَزْ كَشِيْنِ اِيْچَرِ غَلَامِ عَمْرٍ مَقْصَاصِ غَلَامِ خُوُو
 كِهٖ مَسِيْرِيْ بُوُو بِيْكَ كُنْتِ هَفْ نَفِيْ قَلِيْلٌ اَلَسْرُ فَا اَصْنَا النَّاسَ مَخْرُجِيْ شَرِّ لِمَا رَدَّ اَلدَّ
 بُوُو مَخْرُجِيْبُ وَهَمَّ السَّاعُو فِي الشَّرِّ اَلَسْرُ هَفْ رِيْغِ خُوُو رُوُو وَا صَابِيْهٖ سَبُوُو شَرِّ شَرِّ
 مَكِيْرٌ لَشِيْنٌ لَشَدُّ بِلَا وَا اِيْ شَدِيْدٌ وَهَفْ مَنَادِيْ مِيْغَرَا اِيْ رِيْغِ خُوُو نَفْسِ مِّنْ اِنْدَا كُنْتِ اَنَكِهٖ
 شَاد كُو دَا اِنْدَهٗ شُوْمٌ بَا اِيْچِهٖ رَسِيْدٌ مَرْدَمِ اَزْ خِيْرُوشَرِّ مَنُجُوَاهِمِ دَر دُو رُوُو كَارُوُو كُو حَرِيْبِ اِيْشَانِ رُوُو سَمِي
 كُنْدَا كُنْدُ شَرِّ سَخِيْشٌ مَرُ هَمُّ شَدُّ كُو وَهِيْ نَزْدَمِيْ بِيْكَ اَنَهٗ وَرَعَا بَهٗ حُصْنِ مَسْ كُنْدُ بُوُو اَكْرَا شَرِّ حَرِيْبِ
 فُوُو دَا اِيْجَانِيْ سُوُو مَنْدَرَا بَا قَهْرُ حُوُو پَرُوُو نَهٗ حَكَا بَهٗ اِبْرَاهِيْمُ كُو بُوُو دَر حَرِيْبِ مَعِيْنِ اَحْرُ غَلَامِ عَمْرٍ
 عَمِيْدَا اَمْدُو بَا رَجَا زَمِيْكَ كُنْتِ اَنْ اَلْكَبِيْبَةَ عِنْدَ كُلِّ مَضَامِ بِيْكَ خُوُو اَرَسِيْهَا عَلِيٌّ اَعْمَانُ مَوْمِ حَمَاةِ
 لِيْسَ مَعِيْمِ فَا سَطُ بِلُوُو كُلِّ مَفْصَلِ مَشَا وَا كِيْسَانِ غَلَامِ مَرِيْضِيْ رُوُو مَقَابِلَهٗ اَوْ خَوَانْدُ فُوُو لَحْلِيْلَا بَا اَحْمَرُ

و در جوانی
 کردند ایشان
 قیل و حیل را
 ۳

إِنَّهُ مَوْلَى الصَّادِقِ الْإِمَامِ عَمَّانَ وَنَحَاتِ فَدَمْضِي لِسِيلِهِ فَاتَّبَعْتُهُ لِحَدِّهِمْ هُنْدُ وَسَنَانُ
 وَجَوْنُ مَخَارِبِهِ كَرْدِنَا حَرَكِبَانُ رَا بَكْتَشْتِ مِنْ تَقْضِي فَرْمُو قَلْبِي اللَّهُ أَنْ لِمَا مَلَكَ بِأَعْدَاءِ اللَّهِ وَحَلَمُ كَرْدِ
 وَأَحْمَرُ أَرِزْبَالَءِ اسْتَبُو وَجِنَا بَرِزْمِينَ ذَكَرَهُ زَوْشَرُ وَاسْتَحْوَا نَهَابَهُ لَوْ أَوْ ذَاخِرُ كَرْدِ وَأَبْنُ دُوبِ
 بَخْوَانْدِ خَطَابِ سَعَايَ مَأْبِ صَحَابِ صَاحِبِ تَكْبِينِ زَحْرُ صَنْقَبِيرِ لِي تَقْوَى هَرِينِ دَقْوَا
 دَبِيبِ اللَّمْلُ فِدَانِ الظُّفْرِ لَأَمْتَكُرُوا فَالْحَرْبُ بِشَرِّهَا بِاللَّيْشِ إِنْ جَمِعُوا أَهْلَ صَبْرٍ لَأَخُو أَوْ
 هُنْكَامِ أَمْدِ وَشَرِّ رَا بِنَجْرَ إِذَا تَشْرَبْتُمْ مَنِيْقَرًا زَمِ رُو دَبِزَمِ رَفْنِ مَوْ بِحَقِيقَةٍ أَمْدِ هُنْكَامِ ظَفْرَانِ كَارِ
 مَكِينِ كَرِ الشَّرِّ مَبَانِدَا زِدْ شَرِّ بَدْرِ سَيْتِكُمْ فَاهْمُ أَهْلِ صَبْرٍ نَهْ سَتِي أَشِيرِ دِلَانِ كَرْدِ مَصَا
 أَمْدِ أَيْدَا أَرِزُو فَا بَدَلِ صَافِ أَمْدِ أَيْدِ تَجِيلِ مَوْزِدِ وَشَرِّ كَوْشَرِ كَنْدِ كَابِنَجَانِ دَابِزِ غَلَا
 أَمْدِ أَيْدِ جَسْتَرِ مَعْوَبِ لِي مَبَانِدَا زَحْرُ صَنْقَبِيرِ شَمْرُ دَهْرِ وَضَابِلِ خَوْجِ كَبِيرِ وَجِنَا
 أَنَا عَلِيٌّ فَاسْتَلُو بِي شَجْرًا شَرَابِ زَوْشَرِ وَالْوَاوِ أَوِزِرُ سَنْفِي حَسَاوِ شَمَابِهْرُ
 مَنَا النَّبِيَّ الطَّاهِرَ الْمَطْهَرُ وَحَمْرُ الْخَبْرِ وَزِيْرُ جَعْفَرُ لَرَجِنَا حُجْرُ الْجِنَانِ خَضِرُ
 وَفَا طَهْرُ عَرَسِي فَنَاهَا مَخْرُ هَذَا هَذَا وَأَبْرَهِنْدِ مَحْمَرُ مَدْبِينِ مَطْرُ مَوْشَرُ
 اخْضِرُ سَبْرُ عَرَسِ كَبِيرِ عَزِينِ وَفَرَادِزِينِ هُنْدِ مَعَاوِيَةَ بِأَجْمَرِ تَهْ كَرِ الْجَنَانِ إِلَى أَنْ دَخَلَ حَمْرُ وَذَبْدَبِ
 وَفِلَانِ اطْرِبْ السُّلْطَانَ أَيْ مَرَا خِرَاحِيَةً عَنِ بَلْدَةِ مَنِيْقَرًا مِنْ عِلْمِ بِيْرِ سَبْدَا زَمِنْ نَاخِرِ أَمْدِ شَوْبِدِ
 بِيْرِ مَوْنِ أَشْبَدِ بَرَامِنْ دَرَكَا دَرَا وَبَشْتِ هُنْدِ شَمْبِرِ مِنْ بَرَنْدَا اسْتِ سَرِنِزِ مِنْ مَبْدِ خَشْدَا زَمَلِ
 بِغَبْرِ نَاكِ يَاكِ كَرْدِ وَحَمْرُ بَهْتَرِ مَرْمَرُ هُنْدِ مَسْنَدِ جَعْفَرِ طَارِكِ مَرُ رَا بَا أَشْبَدِ رِبِشْتِهَا سَبْرُ طَهْرُ
 زَمِنْ مَسْنَدِ دَرَا نَجَايَ نَا زَبْدِ نَشَابِنْ بَرَا أَشْبَدِ مَعْوَبِ هُنْدِ بُوْذَاخِ كَرْدِ شَدَا اسْتِ بَارِ كَرْدِ
 شَدَا فَرْمُو كَرْدِ بَرَا نَدَا نَا وَنَاخِرِ كَرْدِ شَدَا سَرِ اِبْرَدِ هُوَسْ نَا حِ خَلَا فَرْمُو بَرَا نَا نَا حِدِ كَثِيْرُ
 سَرِ مِنْ بِنَجْ خَلَا فِ كَوْنِ كَرْدِ دَعْوِ شَجَاعِ عَزْدِ لِي بَرِ خَبْرُ وِيَا كَرْدِ رُو زَحْرُ بِيْرُ مَصَا حَكَا بَرَا بِنِ اِعْتِمِ
 كَوْنِ دَجْوِ مَعْوَبِ بِنِ رَجْرِ بَشِيْدِ كَفْتِ لَقَدْ دَعَا إِلَى النَّزَالِ حَتَّى لَقَدْ اسْتَحْبَبْتِ مِنْ فَرِشِ بِيْرِ عَشِيْرِ بَرَا نَدَا
 بَا وَكَفْتِ لَهُ عَنْ كَلَامِ عَلِيٍّ حَتَّى كَانَتْ لَمْ تَسْمَعْ لَأَنَّكَ تَعْلَمُ أَنْهَ قَدْ سَلَّ عَلَامَاتِ حَرْشِيًّا وَفَضَحَ عَمْرِي بِنِ
 ولس

احد من العرب تقدم على مبارزة الا وهو من يقنه آبر فاباك ومبارزة على قوائمه لمن برزنا لله
 لاشتمك ائحة الحق بعدها ابا شكوا ارجله عشر وبن غاص يا ابو موسى اشعري ريبا
 تحكيم في لعب انكسرت لقد عجزت عجز من لا يقضد سواك من بعد ها واستمر ارفع
 ذبلي ما كان بجر فذبيح الامر الشئب المنشر اقدار تو اناشدرو كيرن و كبا سة برك شدت
 بزهر كغلبه كردن و انشار پرا كنده شد منبر تا هرا شبه بجهنم سست شدم من سست شدن انكر كه
 توانا نباشد زود زيرك مپشوم يا غلبه ميكنم بزهر كي واستوا مپشوم بر ميبارم از دام خو آنچه
 كه كنده مپشو كاه جمع كرد مپشو كار منفر فپرا كنده س خوش پرا لان عمر دم كردند سر رشته كا
 خو پش كركردند و بياه و شان زغابه مكر و نفاق كشتند دلبرو باد رويد كردند حكايست
 مرضي و معيق در صفتن صلح كردند قوار بر اين شد كه ابو موسى اشعري و عمر غاص را حكم سازند و امشان
 ببيع ايات توان كرده بر امري منفق شوند و همچو كس از ان تجاوز نكند و در مضا سنة ثلث و ثلثين مبلغة
 الجندل حاضر شدند و بعد از طول مشاوره مقرر شد كه خلافة از مرضي و معي و خلق كند و مسلمانان
 را خواهند خلق نمازند و ابو موسي بر خواست خاتم را از انكشت بيرون كرد و گفت چنين كه اين خاتم
 از انكشت بيرون كردم خلافة از علي خلق كردم و چو او بنشست عمر بر خواست خاتم را از انكشت بيرون
 بود و گفت چنين كه اين خاتم با انكشت كردم خلافة بجاي او به فرار دادم كه معاوية ولي عمر است خدا
 مي فرمايد و من قتل مظلوما فذبحنا لوليه سلطانا و چو خبر بخصر امير رسيد بنديد و پشوت
 اقامه بپند و بر همار فناء افراد انسا حيونك انفا س بعد فكلما مضى نفس انقصت
 به جن و حبيبك ما بقينك في كل حاله و مجدوك خاد ما بر يدنك انظر فصيح و غير
 و كسي غير ها و مالك من عقل بحسن ردة النفس بالتحريك الريح الداخل و الخارج البدن
 من انفسه و الا نفسه هو كالغذاء للنفس باقضاء بطلها و انقاص كردن و جز بهر و پاره و
 مراد از ما بقينك نفس چه نفس با اعتباري و اسطة بفاست با اعتباري ابطه فئات و خدا راند
 شريفه و هرا منوس و نفس بسكون معجزه نيز بغيرها و بغير بل بسبب با شرف حارة غري و حواد

حرف اول

عزیم چنانچه در قاعه خامسه گذشت با اعتبار خلق خدا که صوت میگویند و در قاعه ثانیه گذشت
 و احساس در یافتن خود استن حقیقه مصیبت مبرما خیره تو نفسهاست که شمرده پشتو پیش هرگاه
 گذشت فی اذان که گردنی بان نفس بهره از عمر خود و زنده میکند ترا از نفس که فانی میکند ترا در
 حالی و میزند ترا زاننده که نمیخواهد بتو انس و حسه بصبا در تنی و هستی در ثباتگاه بفران
 و بنسبت ترا خریدی که در زبان مصیبتی را سنا چند چهر غافل و نادان باشی هر جا که روح سخروز
 شیطان بشا در زانند که هر نفس خودی کامیبت تا چشم همه زنیایان باشد مناجات حسنیه عند
 الود کسر ز خند و در پیش نمودن از جاهل حق و لقد یحب من الذنوب یجتمهم هل من منا
 و وفنا ذخیر الشجاع بموقف النذل المناجر و كذلك انی لم ازل مترعاً نحو الهمز
 ان الشجاعه و التواضع فی الفقه خیر الغرائز یح شکاف من جزا اول و معر انجا امکارا کرده
 مبارزه و برآز با کسی بچینک بیرون آمد و مناجزه با کسی جنک کردن و لم ازل من الیزال یعنی کان دائماً
 فان نقی التواضع و سریع شقائق و الهمز الفتن التي نهضت فيها الناس و عزمه خود در بعضی سخنها
 بجای مصراع ثانی و وقت ذخیر المشیع موقف القرون المناجر و بجای مضارع رابع ان الشجاعة فی الفقه
 و الحق من خیر الغرائز و شجسته اذا قلت له انک شجاع او قوی قلبیه ^{حسنیه} انک شجاع او قوی قلبیه انک شجاع او قوی قلبیه
 عبارات و ایزدیشار الله باعتر و بحک فدا شک مجیب که نکست عبارتی زویند و بصیرت
 الحق صبحی کل فاش و لقد دعوا الی البراز قوی بحیث الی المبارز یعلبک ابصر صابا للمح
 حفاً للمناجر لانی اول ان تقوم علیک فاعلم ان الجناح من صفة بخلافه یعنی ذکر هنگامند
 الهمز و یح و او فی الصحاح و یح کلمه رخنه و دلیل کلمه عذاب قال البزک آنها مغیره واحد فویب بنه
 عزیم و بصیره بینائی دل و الحق هو الله لان ثابت لا و ابدا و انحاء و هاندا و اعلاه بلید کرنا سیدنا
 نمک و حقه مرک و جناده چیز بکه مر و بران نهند و الهمز بالتهرب سعه شوق العیز و طغنه مخلک ای
 سینه العجل و یحک ای الزمک الله و یح و در بعضی نسخ بجای باعتر و یحک قد یعلم فقد مبرما
 یح و لازم کتا دخل و ای مر ترا بجهت امانت جواب دهند اوز تونه سنن خداوند عزیمتی در دست

و پینا قی دل و خص حق بجاده دهند هر فرزندش هر اینه بچینه خواندی بیرون آمدن بر اخی
 جوانمردی را که جوانمردی به بیرون آید بر اجنک بلند میگردد و اندر تو شمشیر زنده چونک که مرگ
 مرگت کند زاید است که من میدارم که بر خیزد بر تو جماعتی که نوحه کند جنازه ها انداز
 در حی فریخ که بماند یاد کردن از رفتنهای من ایچواند مرا ز روی ناموس بچینک بر شیشه خوچه
 مبر هر دم سنک که بخت مذکند بپهر رنگ که هست از خون تو خنجر مرا باشد رنگ حکایت
 صادق کشف الفه کو بدلا وقت عمر و معه لدا حل و اصحابه فقال من یبارز فقال علی اناله فقال له ایچ
 انه عمر و سنک فقال عمر هل من یبارز و جعل یوتجهم و یقول انرجنکم الی ترعوان من قبل منکم
 دخلها افلا یبرن الی جبل فقال علی اناله یارسوا الله فقال انه عمر و سنک ثم نادى عمر و فواء الرجز المذک
 انفا فقال علی اناله یارسوا الله فقال انه عمر و فقال علی وانکان فاذن له فخرج الیه انشاء هذا
 الرجز ثم مثله و قتل ابنه نصیحة امامهم و سیدنا نامر من اول من علیها العلم زین العابدین ^{مکتبا}
 و کن له طالبا ما عشت مقبیا و ارکن الیه فثوب الله و اغریه و کن خلیما رضى العقل ^{مختصا}
 لا تمیر و ایتا کنتم منکم کما فی العلم یوما و اما کنتم منعیسا اقتباس من کوفتن علم و دگون
 ارا صبا از ذابغ و عقی بنیاز شد از ذابغ و رضانه محکم رای شد و لغت اس خوش را از چیزی نگاه داشتن
 و پاس داشتن و سام و سامه سپر بر آمدن از ذابغ و انهمک از جلیه الامری حدیج و انعام سرور دابغه
 و در بعضی نسخ بجای خلیما حکما منقر علم اراش است پس باش مر علم را کب کند و باش مر اورا جوینده
 مادام که زنده باشی فرا گیرند و ارام گیر علم و استوار باش بخدا و بیباز شو با و و باش بر دبار استوار
 نگاه دارنده خود سیر بر ما پس باشی کوشنده در علم روز و با باشی فرودنده در علم من نا چند چنین ^{دشمن}
 خو خواهی بود و ز غایب جهل خوش خواهی بود علم است که اذی بان شد ممتاز بی علم ز خیر بود
 خواهی بود و کن فلی ناسکا محض النیر عا للذین معنیما لا علم منقرسا فمن خلقت بالاداب خلل لها
 ربیب قوم اذا ما فاروا الروسا و اعلم هدیبان العلم صفا اصحی لطالبه من فضله ^{سلسا}
 سنک پرسید و ورع بفع را بر هیز کار شد و ورع بکسر بر هیز کار و اقرسه الاسدای و عقفه و مراد اینجا

خبر السین

اخذ و مخلوق خوگرفتن و مفارقه از یکدیگر جدا شد و در وسایع زمین صفای بخالص و التکلیف است الحیرت
 بقال فی کلامه سلاسه و هوسلس البول منقرا باش جو امر در پرشده بخالص برهنه کار مرد بر این جنبه ^{سکند}
 مر علم زافرا کبرنده پیر هر که خوگرد باد بها گشت بسبب سردا قوم چو مفارقه کردند سرداران و بدانکه در
 نیمی شو که علم بهنرا بخالص است که گشت بر اطالی خود از کمال خود و اسر مکر که ز روی فضل علم
 باشد بی شبهه مباحل و خاکه باشد و ذاکه بعالم بقا پیونده از دوزخ و از عذاب ساله باشد مگر
 از اعراض فیض خالق و امر ساهله با جمیع خلایق **لَا تُكْفِرُونَ بِنِعْمَةِ رَبِّكُمْ فَبِئْسَ**
وَقَوْلِ الْأُمِّرِ طَبَقًا لِكُلِّ هِمِّ قَرْحٍ عَاجِلٍ بَارِعِ عَلَى الْمَضِجِ وَالْمَيْتَةِ أَهَامِ كِبْرَامَتِهِ
 زده کردن و قضا حکم کردن و طیب خوش بودن از ثانی المضحج و المستیض المضمضان مضدان معنی الاصابه والا
 منقرا ما منه برورد کار خوراد را آنچه حکم کرده و اسان کن کار را و خوش باش بنفش خوش بر هر غوی
 است شناننده که مناید بر یاد کردن و شبانگاه کردن سر اید و ست بجز حق رضا باید داد و زندق
 صفات بعضا باید داد گرفتار کند جلوه با این خلاف او را بخلاف او نیز باید داد شکایت از
قَطْرٍ جَائِدٍ تَنْفِيسٍ بِرِفَاوِزِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ لَا شَرِيكَ لَهُ دَائِمٌ فِي صُحُوفِ وَعَلَيْهِ
لَمْ يَكُنْ لِي مَوْنٌ فَوَيْسٌ إِلَّا أَنَسُ أَخَافُ مِرْآئِيهِ فَأَعْتَرَى النَّاسَ مَا اسْتَطَعْتُ
وَأَفْرَكِي مِنَ خَافِ مِرْآئِيهِ فَالْعَبْدُ بِرِجْوَانِ الْيَتِيمِ كَرِيمٍ وَالْمَوْتُ أَذَى النَّفْسِ مِنْ نَفْسِهِ
 علس ناری که آخر شب ایناس شاد شد و آنس بقیع اس گرفتن از رابع و اعترال جدا شد و یکسو شد منقرا
 سناش مر خدا بر سناش که نیست هیچ انبازی مر و از ارزان سناش خوی منست در صبح او و در ناری
 آخر شب و نماند مرا عمکاری که شاد کند مرا مگر آنس که پند که میترسم از آنس گرفتن او و پر جدا شوم از مر
 نادام که تو او را دم مگر با نگر که منبر از چرخ او چه بنده آمد از آنکه نیست در یاد با اثر او مر و منبر بگر
 با و از نفس او سر کس نیست زیند مر که از رخصفا باشد بطریق مهر و این وقتا هر چند که با کسی
 و فایتر کنی از جانب او پیش سجد جو و جفا تر بی نفس شو که از مر چو غیب او بظن
كَمْ مَوْجِحَاتِكَ لَا تَأْتِي مِنَ الْمَوْتِ فِي طَرَفٍ وَلَا تَقْسِرُ وَلَا تَمُوتُ بِالْحَيَاةِ وَالْحَرَسِ وَأَعْلَمُ

بَانَ سَهَامَ الْمَوْتِ نَافِدَةً فِي كُلِّ مَدْرَجٍ مِنْهَا وَمَنْ مَرَسَ مَا بَالَ بِبَيْتِكَ رَضِيَ أَنْ تَدْنِيَهُ
وَتُؤَيِّدَ نَفْسَكَ مَمْلُوكًا مِنَ الدَّيْسِ مِنْ جِوَالِ الْجَنَّةِ وَأَوْلَى سَلَكٍ مَنَالِكُهَا إِنْ التَّفَنُّنَ لَا
بِحَرْفٍ عَلَى أَيْبَسَ طَرَفٍ حَيْثُمُ بَرَهْمُ وَتَمْنَعُ اسْتَوَارُ وَفُؤَى شَدَّ وَحَاجِبٌ رُدَّ وَحَارَسَ نَاسِبًا
وَحَرَسَ بَفْحٍ جَمْعٌ أَوْ نَفَاذٌ وَنَفُودٌ كَذَشْنِ بَرَاذِ نَشَامَةٍ وَأَدْرَاعٌ ذُرَّةٌ يَوْشِدُ وَأَنْزَامٌ سَبْرٌ دَرِيضٌ
وَبَالَ حَاوَتِدَ بَعْضُ حَرْكِنِ سَاخِنٌ كَمُغْتَلِ شَشْنِ وَبَيْتٌ بَفْحٌ خَشَكٌ مَتِيضٌ أَيْ مَنِيضٌ أَيْ مَنِيضٌ أَيْ مَنِيضٌ
هَنْدٌ وَهَنْدٌ رَفِيسٌ وَأَكْرَهٌ اسْتَوَابُ بَاشِي بِرُدِّ دَارَانِ وَبَاسِبَانَانِ وَبَدَانِكَةُ بَرَهَاءُ مَرَكٌ كَذَرْنَدَةٌ اَنْدِ
دِرْهُرْدَةٌ بَوشِي زَانِ بَرَهَاءُ وَهَرَسُرٌ رَيْشِي اَرِنْدَةٌ حَيْثُ لَدِينِ تَوَكُّهٌ نَوْشَتُو كَبَانِكَةُ حَرْكِنِ سَاوِي
رَاوَجَانَهُ مِنْ تَوْشَنَهَ بَاشِدَارِ حَرْكِ اَمْتِدْ مَبْدَارِي سَتَكَارِ بَرَاوَمَبِيرِ رَاهِهَا اَنْزَامِدِ رَسْتِيكَ كَشَقِ
رُؤَانِ مَبَشُو بِرِخَشَكِ اَزْ بَرَا جَلِ حَيْهَ جَانِ نَحْوَاهِي بِرِنِ بَابِكَةُ هَنْبَنَهَ دَلِ نَهِي بِرْمُودِنِ نَاجِدِ بَرَا
مَالِ وَاسْتَبَاجِهَا هَرْدَمِ دَلِ خَلْقِ عَالِي اَزْدَدِ عَرْضِ سَلَامِ بَرَا هَلِ بَرِي بِرِشَاوِنْدِ كَارَانَا
وَاطْوَارِ اَشْيَانِ سَلَامٌ عَلَى اَهْلِ الْقُبُورِ اَلدَّوْرِ سِ كَا تَمَزُّمٌ لِمَجْلِي وَا فِي الْمَجَالِسِ وَكَمْ
بَشَرٌ يَوْمًا مِنْ بَارِدِ الْمَاءِ شَرِبَهُ وَكَمْ مَا كَلُوا مِنْ كُلِّ رَطْبٍ بَاسِيسِ بَرُودِ سِنِ شَدُّ وَرَطْبُ بَرِ تَرَشْدِ وَ
بَيْتٌ خَشَكٌ شَدُّ مَتِيضٌ مَسَلَامٌ بَرَا هَلِ كُونَهَاءُ نَابِدٌ شَدُّ كُونَا كَهَ اَشْيَانِ نَشَنَهَ اَنْدِ دَرِ مَجْلِسِهَا وَ
نَاسَامِ اَنْدِ اَزَابِ صِرْدِ شَرْتِي وَنَخُورِدِ اَنْدِ اَنْهَرْتِي خَشَكِ سِ اَزْ جَانِبِ مَسَلَامِ بَرَا هَلِ فِتْوَرِ اَنْ جَمْعِ
كَهَ غَابِتِنْدِ دَرِ عَيْنِ حَضُو فَوْسِيكَ رَجَامِ شَوْقِ دَكْبِرِ مَسْرُورِ بَاشِنْدِ بَخْوَابِ نَازِنَا صَبْحِ شَوْرِ مَقَامَتِ
بِشَاغِ خَوْشِ مَرِيكَ وَبُيَاهَا بِلَا نَهْرِ سَوْ عَالِي فَرْدِ اَنْحَسَبِ وَا لِدِ الْجِهَالِ اَلرَّائِيَا
عَلَى الْخَيْلِ لَسْنَا مِثْلَهُمْ فِي الْفَوَارِسِ مَثَابِلُ بَيْنِي بَدْرًا اَمَّا لَعْنَتُهُمْ بَعْدُ ذِكْرُ الْاَفْرَانِ بِي
وَإِنَّا نَأْسُرُ لِمَنْ عَمَّا الْحَرْبِ سُبَّةٌ وَلَا نَقِيبُهُ عِنْدَ الرَّجَاحِ الْمَدَاعِيسِ وَهَذَا رَسُولُ اللَّهِ كَالْبَدِ
بَيْنَنَا مَهْ كَشَفَ اللَّهُ الْعَذَابَ بِالنَّاسِكِ مَنَابِلُ مَنَابِعُهَا مِنْ مَقَالَةٍ مَنَا غَادِرْتُنَا
حَدِيدٌ لِلدَّيْسِ الْفَرْنَ بِالْفَحْخِ التَّبَعُ وَالنَّبَلُ تَمَارِسُ وَا فِي الْحَرْبِ بَضَارُ بَوَاوِ قَالَ هَذَا الْأَمْرُ سُبَّةٌ
عَلَيْهِ بِالضَّمِّ اِي غَارِ سُبَّةٌ وَانْعَابًا بِزَكْرٍ دَرِ مَدْعَسِ كَبِيرِ مِمِ بَرِزَهَ مَبَانِ اَكْنَدِ وَتَنَّا كَسِ نَكُونَا دَرِ كَرُونِ

و مفادیه باز کذاشین و الکس بالضم مصدر لبث الثوب لبس میفرماید اینداندند زندان جهل
 که ما بر استیانتیم مانند ایشان در میان سواران پس پرس حاضران بدو چون بینی ایشان بکشتن
 من خداوندان شهرها را در روز هجمت بر بدن و بدستیکه نامر و نمی چیدیم که نمیبینیم حرب و جنگ
 باز میگردیم نودین هزاره میان آکنده و این سوخداست چون ماه تمام در میان ما با او باز برد خدا دشمنان را
 بنکوناد کردن پس آنچه گفته شود در میان ما بعد ازین از گفتاری پس باز نکدانش از ما جامه نو را پوشید
 می در معرکه شد حرب بعضی دشمنی برنج نهند خوشتر از بر من اندم که کنیم هر دو در بر جوشن
 اینینه ماشوهایما بخاروشن مفاخر با فکر بجان او شمشیر و خنجر و شمشیر او خنجر
 او کاشد سس السیف الخنجر بجاننا اقی علی الترحیب والاس شرا بنایم قدم اعدا
 و کاشنا حججه الرأس خنجر دشمنه و بجان سپر غم و اصل الا فکل مستفقد من و شیخ و فلامه ظفرو
 بحری بجزاها و بقال ذلك لكل مستحقت به استفذار له مخوافر لکم ولما تعبدون من دون الله و زوج
 زکس و اس و در و حججه بجم کاشه سر و اقمینی بریکه از حرکات ثلاثه و شیخ رضی گوید مفعول منطلق
 بمعنی کراسته میفرماید شمشیر و دشمنه سپر غم ما سسگر اهتد بر زکس و اس و دشمنان ما از خون دشمنان ناست
 و کاشه کاشه سراس در باغ ظفرو حه نبع بنلو فرماست بیگان بنیل غنچه جان پرودماست روزیکه
 ز خون دشمنان بناده خودیم شک نیست که کاشه سراس غرماست خطاب شجاعانه ما
 دنابطله نزلت علی طایفه احد و حشر انار انا اللبک الهیزر الاشوش و
 الاسد المشانید المعرس اذ الحرفب اقبلت نصرس و اختلفت عند التزل
 الانصر فاها بفرق وقع الرماح الاشرس قال الاصمعی اللبک ایه مثل الحرفب انصر
 للمراکب منیب الی بلده عفرین بکبر العبر و شد بدالراء و فی المثل هو اشجع من لب عفرین و دور نیست که
 مراد این معنی باشد تا کوا دفاع شو و اشوش آنکه بدینا چشم نکود از حشم تا از تکبر و استنادتله
 و التفرس نزل القوم فی السفر من اخر اللیل یفوقونه و فقهه للاسرا حه ثم یحلون و صرسته الحرب
 ای جریته و احکمه و ترال حرب کردن مبارز سپاره و وقع الحاخو و اشوش لیر میفرماید در سبکده من

کریا

که بدینا چشم نکرد از خشم و آن شهر دلیرم که در آخر شب می استراحت کند چون خربار و آرد که از ناپدر
استوا کند و آمد و شد کنند و حرب کردن مبارزان پیاده نفسها ترمسد از او از نپرها دلیر سر است
دل که خون اعدا درینم و زد شمشیر خود بیچ و نگریم افاق کم بچشم دشمن نار یک چون کرد بلا در
طرفان کفره شوی فلان سانه زلف زلفی و تو تهاک او در احدی تیغ ظفر نیکر شوی بر هیچ
ضرب با کفایت الحلایس و طعنند قد شده ها کبک الفوارس الیوم ارض نارها بخارده لقا اس
حتمی نری نرسانها محض للعاطیس فتک ناکاه کشتن و الحلایس بالضم الشجاع و کبوه بر و افتادن و حکاوه
صیبه افروخته با شرف قال بوعید الجذوف مثل الحذیة و هی القطعة الغلیظة من الخشب کانت فی طرفها نارا
و لم تکن و القیس طلب شعله من النار و فرساجع فارس مغطس بفتح ميم بنی در بعضی تیغ بجای حلایس
بضم و هو لکره المظرب و يقال للاسد خنا بس منیرها زود بینند انکروه شمشیر زود ناکاه کشند و لیر
و بنوعی که بچینه فوی بگرد است و از برای برود و افتادن سواران امر و زبر میا فروزم آتش حرا
بهیچ در شمشیر اجوبنده شعله ان تا بنی سواران حرا که میاقتند به بینها ترسم که شو فمهر
ظاهر و زینت من قتل تو کرد و صادر چون آتش مهر حق و وزان گردد از شعله ان جهابو ندر آخر
حکا بنزد که در بصر ساختن و بنا ان با حکام فرخنده الامر ان کیتا مکیتا
بیت بعد نافع محیتا حصنا حصینا و امینا کیتا تکیس زبر کورد نافع زندا بک حضرت
امیر در بصره از فی ساخته بود و محبوبان از ایشان کاند و بگر بچند تخمین خوار ساختن و محبت زندا بکه
انحصرت بعد از ان از کج و اجر ساختن متیتر با ابا بنی من از بزرگ بزرگ کننده بنا کرده ام بعد از نافع محبت
و کاستوا و ابونیرک من ما بپم که این کیتا ایم در وقت نظر نور فرشته داریم چون نفس
شریعه کردیم بالشکر از دست ما داریم ترغیب بحین کج عاقبت که شو کاست سبلا غا
اقم الناس اعرفهم بقصه واقعتهم لشهونه و حرصه فدار علی السلاطین من بدانی و
من لم تر صحنه فاقصیه تمام الشیء انشاهن الا حد لا یذاج الیشیء خارج عن حد القصر الا حیا
لما الخارج و قعه فمهر نه و اذ لنومنا ناه بچیر نزد باب شد و اقتصاد و کردن متیتر با کاملی مردم شناس

گزارش

تراپناست بنقص حق و فخر کند تراپناست مراد وی خود را و حرص خود را پس نزدیک شود
 سلامه کسی که نزدیک میشود و هر که راضی نیست بصحبه او پس بد کن او را پس کاهنکه در نفس خویش
 و افشا باشی در مذنبها کامل و غار فباشی که اهل صفتی مرغبان و مرغ نامظهر از او و معاد
 باشی **وَلَا تَسْتَفِغِلْ غَافِقَةً لَيْسَ** وَلَا تَكْرِخَصِرَ اَدَّتْ لِرِخْصِهِ وَخَلَّيْخَصِرَ
 مَا اسْتَفْتَتْ عَنْهُ فَكَمْ مَسْتَجَابِي عَطْبًا بِفِخْصِهِ اسْتَفْلَا كِرَانِ شَمْرَدٍ وَالْعَاقِبَةُ فَاعِ اللهُ عَنِ الْعَبْدِ
 و استر خاص بدان شمردن و محض بنک و اثر و هباید استجلا بکشید معجزا کران مشهورا و در ابر
 چرخ و اردان شمارد بخ و ابرای اذانی او و درها کن جتجو را مادام که بنیاز باشی از وجهی کسی کشنده
 هلاک را بجست جو خویش ای نافته از لطف الهی ممکن در منزل عاقبت بکنی بنشین حالیکه در
 فایده نیند پس کوفتة بهیوة نکردی نمکن **بِطَائِعِ عَيْنٍ مِنْ غَايِصٍ مِنْ صَفِيحَةٍ وَتَحْوِيْفِ**
اَوْ اَنْشُرٍ اَمْعَرِكُمْ فِيهَا لَا يَصِيحُ الْعَايِصُ بِالْعَايِصِ كَعَبْرٍ اَلْقَا عَايِدِي التَّوَايِصِ
 مَشْخَبِيْنَ حَلَقِ الدَّلَايِصِ فَذَجِبُوا الْخَيْلَ مَعَ الْفِلَايِصِ اَسَادُ عَيْلٍ حِينَ لَا تَسَايِصِ
 صِحْمَتِهِمْ مَاءٌ كَذَلِكَ اَنْتُمْ بِهٖ صِبَا حَاوِ عَقْدِ بَيْنِ وَنَاصِيَهٗ كُوَيْبِيَانِي وَاسْتَحْتَبْتِ اِي اَحْمَلَهٗ وَحَلَقَ
 حَلَقَةً اِي اِذَا دَاوَتْهُ وَالْحَلَقُ بِالْفَتْحِ جَمْعُهَا وَالدَّلَايِصُ زُرَّةٌ رُومٌ رُومٌ وَحَدِيدٌ وَرُومٌ كَوَيْبِيَانِ كَوَيْبِيَانِ
 وَدَرُوعٌ قَلَايِصٌ وَحَبِيْبٌ مَجْتَبٍ كَشَيْدٍ اَسْبَابُ الْفَلَاوِصِ مِنَ التَّوَايِصِ وَجَمْعُهُ فَلْيَصِ بِالْقَمْرِ وَفَالْيَصِ
 جَمْعُ الْفَلَايِصِ وَفَالْيَصِ كَبُرَيْبِيَهٗ وَنَاصِيَهٗ جَاكِرٌ زُرَّةٌ دَرُوعٌ مَخِيْمٌ عَيْلٌ مَجْلٌ وَهُوَ انْقِطَاعُ الْمَطْرِ وَبَيْنَ الْاَرْدَنِ
 مِنَ الْكَلَامِ مِثْرًا هَرَبِيَهٗ بِيَارِمٍ دَرِيَا مَادَاغَايِصٍ بِيَرْغَايِصٍ زَاغَمَادٌ هَزَارٌ مَرْدٌ كَسَدَهَا مَوْبِيَهٗا بِيَشَانِ
 بَرْدَارِنْدَهٗا حَلَقُهَا زُرَّةٌ مَرْدٌ رُومٌ مَجْتَبٍ كَشَيْدٍ اَسْبَابُ اَشْرَانِ جَوَائِصٍ نِيْشَانِ اَنْوَاعٍ كَرَنِيَا نَبَا
 مَجْمُوعٌ كَرَبِيْكَاهٗ سَرِيْمٌ كَرَبِيْكَاهٗ اَزْكَبَهٗ كَرَبِيْكَاهٗ مَشْكَلٌ كَرَبِيْكَاهٗ دَرُوعٌ رُومٌ مَجْتَبٍ كَشَيْدٍ اَسْبَابُ
 نَشْرٌ جَوَائِصٍ وَانِ دَرُوعٌ رُومٌ دَرُوعٌ زُرَّةٌ جَوَائِصٍ وَنَاصِيَهٗ اَخْرَافٌ اَزْجَاوِيْخِ
 مَا اَنَا بِالْعَايِصِ وَشَيْخِي الْعَايِصِ مِنْ مَعْشَرِيْ غَالِبِ مَصَائِرِ خَوْفِيْ بِلَايِصِ الدَّلَايِصِ وَجَاوِيْخِ
 الْخَيْلِ مَعَ الْفَلَايِصِ اَهْوَنٌ بِمَوْجِ الْوَاغَايِصِ لَوْ قَدَّرَا وَهَاتِفُضُ التَّوَايِصِ لَقَالَ كَلَّ

و عطف هلاک

تذکره فی الفضا

هارِبِ خِلاصٍ مَرَادًا وَغَالِبِ جَبَلِهِ غَالِبِ بْنِ فِهْرِ بْنِ فَاثَلِ بْنِ نَضْرِ وَسُلَسَاهُ نَسَبُ عَمْرِو بْنِ عَامِرٍ
 بِغَالِبِ كَذِبَتْ مَخُوفٌ تَرَسَانِيذًا وَهُوَ صَبْعُهُ تَجِبُ أَنْ هُوَ وَالنُّكُوضُ الْأَحْجَامُ عَنِ الشَّيْءِ وَهَذَا لِيَجْعَلَهُ
 وَتَقْضَى فَتَانِدُنْ أَزَاوِلُ وَخِلَاصُ شَيْئٍ وَخِلَاصٌ مَفْعُولٌ بِهِ اعْطَى مَقْدَرٌ غَيْبٌ بِأَنْفِاقٍ وَتَالُ
 نَقِيبٌ خَوْفٌ بِرُسْرِ وَخَوْفٌ بِرُسْرِ خَيْبٌ سَأَمَخَ مَالِي كُلِّ مَنْ جَاءَ ظَالِمًا وَاجْعَلُهُ وَقَفًا
 عَلَى الْفَرْضِ وَالْفَرْضُ فَأَمَّا كَرِيمٌ صُنْتُ بِالْمَالِ عَرْضُهُ وَأَمَّا لَيْمٌ صُنْتُ عَنْ لَوْمَةٍ عَرْضِي
 مَالِي بِأَمَالٍ مَضَافٌ بِهِ بِأَمَّا لِي وَوَضْتُ لِدَارٍ لِلْمَسَاكِينِ وَوَقَفًا وَقَوْصُ قَامَ دَكْتُ بِدَسْتِ الْفَرْضِ الْعَطِيَّةُ
 الْمُرْتَوَيْفِيَّالِ مَا أَصْبَحْتُ مِنْهُ قَوْصًا وَلَا فَوْصًا وَأَمَّا دَرَا صِلَانٌ فَاوَمَا زَائِدًا لِي أَنْ جَاءَ كَرِيمٌ وَلَوْ مِلَّةً
 كَرِيمٌ مِنْهُمَا بَدْرٌ وَدَمِي كَرِيمٌ مَالِ خُودِ أَبِي كَرِيمٍ أَيْ جُودِيَدٌ وَمِنْ كَرِيمٍ أَنْزَلَ وَقَفٌ بِرُؤَامٍ وَعِظَامٌ مَرْسُوبٌ كَرِيمٌ
 أَيْ بَرْدٌ كَوَارِي نِكَاهٌ دَارِمٌ مَثَالٌ عَرْضٌ لَوْ زَاوَا كَرِيمٌ بَدْرًا صِلِي نِكَاهٌ دَارِمٌ مِنْ مِلَّةً كَرِيمٌ وَأَوْ عَرْضٌ خُودًا
 مَسْأَلَتُهُ مَدْرُوزَةٌ وَسَعْفٌ بِرُوزٍ بَابٌ كَرِيمٌ سَبْمٌ بِسَائِلٍ رُوزٌ كَرِيمٌ كَرِيمٌ اسْتِخَارَةٌ بِرُوزٍ كَرِيمٌ
 مَرْدٌ لَيْمٌ اسْتِخَارَةٌ هَانَسٌ بِرُوزٍ سِيَّاحٌ لَنْ كَرِيمٌ مَقَاصِدُهُ وَوَقَفٌ وَخَيْمٌ دَاشْتُنْ
 أَنْ فُضَا عَيْنٌ بِحَطَا إِذَا أَدْنَى اللَّهُ فِي حَاجَةٍ اسْتِخَارَةٌ لِحَاجَةٍ بِهَا بِرُكُضٍ وَأَنْ أَدْنَى اللَّهُ فِي حَاجَةٍ
 لَنْ دُونَهَا عَارِضٌ بِعَرْضِ أَدْنَى دَسْتُ كَرِيمٌ أَدْنَى الْأَحْجَامِ وَالْحَوَاجِ لَطْفٌ بِالْحَوَاجِ وَعَارِضٌ بِرُكُضٍ كَرِيمٌ
 هَيْشٌ شُودٌ وَعَرْضٌ بِرُكُضٍ مَدْرُوزَةٌ مَنَعْرَةٌ بِرُكُضٍ دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ
 دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ
 بِأَذْنِ خِلَابِ بَرَكَةٍ أَفْتَدُ زَرْحَتِ أَزْكَرٌ فِدْرِي كَيْسِتِ بِحَاكٍ وَذَا مَرُوفٌ بِكِي شُودُ صَاحِبِ
 نَعِيرٌ مَخَالِفًا وَقَدْ عَابَ بَانَكَارٌ حَسْرَةً عَابًا لَنَا مَا نَدْعُونَ بِغَيْرِ حَقٍّ إِذَا مَنَعَ الصَّحَابُ مِنَ الْمَرْءِ
 عَرَفْتُمْ حَقَّنَا بِحَقِّ تَمَوْ كَمَا عَرَفْنَا السُّوَادَ مِنَ الْبِيَاضِ كِتَابُ اللَّهِ شَاهِدٌ عَلَيْنَا وَفَاجِبَتَنَا
 إِلَّا لَمْ نَقْتَمِ فَاخِضْ أَدْعَاؤُكُمْ كَرِيمٌ وَمِنْ جَدِّ كَرِيمٌ وَصَحَابُ عَرِيمٌ وَبَرَّاحٌ جَمْعٌ صَحِيحٌ وَمَرِيضٌ مَبْغُورٌ مَرِيضٌ
 رَاسِنًا بِحَقِّ دَعْوَى كَرِيمٌ بِشَاهِدِ حَقٍّ جُونِ خِلَابِ كَرِيمٌ شُودُ تَمَوْ دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ
 دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ دَسْتُ كَرِيمٌ

خداست پس تک فاضلی است پس ای قوم که حق ما گرفتند بزرگتر از آنچه جوارح بگویند بگوید
دیدید شنیدید که ما بر حیم از هر چه ساختند خود را گرفتند و کور پیامبر را به ستمنا
بمترتضی علیه الخیر الرضوا لا فسدنا بواحدنا مضی والله لا یقلب فیما قد فیض
مراد از احسانا انواع جانبازی که علی در راه حق فرموده و بیابان جهاد را بقدیمی پیروزه و مصرا
قافی اشاره بانکه دولت نبی امیه بفضا خداست و محتوان ذنفا عه سابقه گذشت با سیرا در حین
مترتضی و تهکد بدعا و به بیغ منتضی ان کت ذاعلینها الله قضی فانبت اصابه
و کیف منتضی والله لا یرجع شی فی قضی والله لا یرم شیا فیضا انضام شیز
بنام بر کشیدن و ابرام محکم کردن و نقض شکن و در بعضی نسخ بجای مضرا تا فی فانه بانک سنی
المنتضی و یجا مضراع ذابغ والله لا یرم شی فیضا منقرا اگر هسته نوحدا و ند علم با بچه خدا حکم کرد
پس با است که پیام تراوش مشیر من بر کشید باشد بحق خدا که باز نمیکرد چیزی که بجهت گذشت خدا
محکم نمیکند چیزی را که شکست من هر چیزی که در ازل مفید شود شک نیست که تا ابد مصور نشود
تغیر فیضا این که ممکن نیست و میکار هیچ رو بستر نشود **تهدیه عمر بر غاص معوی را بجز**
علی و ابی بکر عیاشه بفضا ازلی قوتک فیما قاله فذد حضا انک علیا فستفی
نهضنا یورث فربنا عنده مضیا رخصه و حوض باطل شد حجه و نهض و نهوض بر حوا
و رمض بالکسر بر مضی بفضا اشند حره و من المجاز بیا خلتی فر هذا الامر رمض خطا معوی بعبیر
غاص و اجتنا ان حریب قبل مجلاص علیک با عمر و یجن الرضا و الشرع قد یفرضه
میرضا لا یجلی علی غرضا اجنان یوشانید و شعر کلام مؤون و قوس شعر کفن از تانی و غرض
نشانه تبریا نوجو پیش با وسطا و اجتناب از فیرط و افراط سخن مؤمنان
الاولی سنا کن قصرا و افراطا ام آهنگ کردن از اول و التمثیل الجماعة من الناس ابرام
فا حد فی الحدیث خبر هذ الامة التمثیل الاوسط بلحی بهم التالی و یرجع الیهم الغا و اوسطه بانه
افراط انصد و گذشتن منقرا ما آهنگ میکنم کرده میانه را بنیسم چون کسی که نفسیر با از حد

گذشت

گذشت که هر چند که نام معتدب و کلیم در دیده اهل معرفت جان و دلیم یک کام ز راه سر
 بهر نوزیم در هر چه کان بر دکم معتدبیم نعتین بر کرضا و امان نقضا و نھی از امانه
 در معانعب و عنا اضیر علی الذمیر لا نقضب علی احد فلا نری غیرنا فی اللوح محفوظ
 ولا نقبهن بذار لا ینقاع بها فالارض و ابعده الرزق مسبو لوج نخند و خط نوشتن و
 انقاع سو برداشتن و وضع فواح شدن و سبط کشیدن منقبر ماضی کن بر روزگار ختم مگر بر یکی که پیش
 غیر ایچ در لوح محفوظ نوشته است معین شویبتر که نسبت هیچ سو برداشتن با نتر اچه زین فر
 است روزگسرد است س تا چند چه مرغ کوی کوی بود و ایشه باب شور و خوابودن که عمر چین
 پیش از سر در خانه حق بکوی جوان بود **ب** ز حج خولع مر پیشا بر سیدی و کاهلی شیا
 نو مر امر خیر و تقطیر **ل** که بر ضربها الکاشین الحفظه و فی صیر الذمیر لعمرة عظم
 حفظه بیدار شدن و مرا از کاشین حفظه جوی از ملک که اعمال نامینو پسندونگاه بیدار شدن **ل**
 که اما کاشین بعلون ما تعلقون **س** میرا جواب مرد بهتر است مرا و از بیدار یک خوشنو نکند و آن تو
 نگاه دادند و داد کردش روزگار مرد راست پندگس نامردم بدت حد خو کفنه به است و بن کوهن
 قیمتی سفینه به است لیکن چه در و بخواب عقله نظام بگذار که کونید بلا خسته به است صنع
 از احسانا با از ازک و مر عیب بر عایده فاضل **ل** اضیع المعرفه فی ساقط **ف** ذالضع
 ساقط ضایع **و** ضعه حر کره بکن **ع** عرفک مسکا عرفه ضایع **ل** اضیع بقیع نا از وضع با بضم از
 اصناع یعنی ضایع کردن و اول استب ضعه الشافط اللهم فی حسیه و فقه و صنع کار و سقوط افتاد
 و عرف بضم بکونی و جمع بوی خوش و صنع المسک ای بخور و فانتشر **ل** ائحه مفر با بدینه بکونی و در لیم
 چه انکار پس فاده ضایع و بنا از ادا داد کریم که باشد بکونی تو منک که بجا و بر اکنه باشد س
 ما مردم بد بجز آنکه باشد منک ضایع چه کین روغن خود داد زد منک هرگز بد و منک خوش بخوشند هم با
 انکه بزند هر دو ادرنک منک ارشاد **ج** و اعرض لعل شفا و **ل** و هدا با عند **ل** و عند
ف کر معینا **ل** لضع عن الادی **ف** انک زاء **ل** ما عینک **س** اضیع **و** اجب **ل** اذا اجبت **ج** ما مقار **ا**

حرف الظا

حرف الظا

حرف العین

حرف العین
و انظر الى المنطق في بيانها
و انظر الى المنطق في بيانها

فان لا تدركه حتى اشد فاعرف معدن بغير ال كان وصنع از کسی جز مردم گذاشتن از ثالث و جب
 دوستی و شقی مغایر بکسر الراء ای وسط الجید الر و بینهم تراعی خصوصی حق و باغض دشمن
 میفرمایند با شریکانی مرید باری او در گذار از ریج چه بدرستی که تو بیند چیزی را که کرده و شنو
 و دوستی از چو ز دوستی اری دوستی میباید بدرستی که تو نمیدانی که کی تو رجوع کنده از دشمنی
 ای برده ز کج غافله راه بکن ز نهار که هیچکس فریجان و فریج سرد شده اعتدال از دست
 ناپاک برود و ازین برسیج بکسر طرا سدر خود و غیر لوی از مرفوق ان اخاك الصداق
 من كان معك و غرضت نفسا لتنفك و من از غایت امر قطعك شك فيه
 ليجمعك صدق بمغوضه صدق و نشئت پراکنده کردن میفرمایند بدرستی که برادر تو راست
 انکس است که سعی میکند با تو و انکس که کند مهر سانس خود زانا سو کند ترا و انکس که چون
 میند کار پرا که برد ترا پراکنده کند در آنچه خود زانا جامع کند ترا س کردم زده ز مهر پرا
 عزیز باید که کنی فداء ایشان همچنین هر چند که جان عزیز باشد بذل چون بار طلب کند فدا
 کن ان بن هدایه بلوا ز مومرا حسا که اشرف اخلا و است ز اننا الفضل
 من کرم الطبعه و المرقتند الصبغه و الخیر امع جانی من قلة الجبل المنقعه
 و الشرا من جریه من جریه الماء السریقه الفضل عطیة لا یلزم من یعط و طبیعه شریه
 المفسد ما یبدو صاحب الی الفسا و فلان ذو منعه بالفتح ای عزیز منعی علی من هر سه و فله سر کوه
 جبل کوه میفرمایند احسان از بزرگوار می سر شست من نهاده نباه کردن میگویند و بیک سر باز
 زنده تراست باعتبار جانب از سر کوه سر باز زدند و بگوشاننده ترس بر او از دو ابستان
 س ای کوه زده و معرفه کشف عطا و زابر کفایت میخند باران عطا منت بکسی مندر که انجان
 گویند که منشا این خطا نیک النهاهد للصدیق بکون ذاعینه القطیعه لا تلخ
 بوقیته و انما یس تلخ ان الوقیعه ان الخلق لیس یکت ان بولک الی
 الطبعه جبل الانا من الغیا علی الشرفیه و الوضیعه نعاهد تعهد کسی

خصوصیت کند و دشمن دار
چون دشمن داری دشمنی
میان چه بدرستی که
میدانی که کی تو

والتطاح الود شد والوقعة في الناس الغيبة لطخ الودن از نالاش و مكث در نك كردن از
 اول و الجمله بالكسر الخلفه والوضع الذي والشرهفة والوضعة نعت الاخلا و مقدر منقرها
 نرك تعقد مرد و سنا باشد داعيه بریدن الوده مشوبه بعبه در ميا مردم كه الود كند ترا عبته
 بدرسته كه خوگوشن نبت كه در نك كند كه باز كرد بر شش فریده شده اند خلا بقا زنده كان
 اخلا شريفه و اخلا و خب س ای بره و زمبدا كرم كوی و ما ایینه صتره باش یا بر صفا
 جوی و نك قابل منقوشه نتهار كه نبر اش نسیای بجا نشنغ بر اهل زما ریح
 بزك و فاو ارشاد بصبر كه منج صدائست و حب صفا مان العفاء فلا رد ولا
 طبع في الناس لم يبق الا الياس و الخرج فاصبر على ثقته بالله وارض به قاله
 اگر من هر چه یبغ رفد بگر عطا و ابتاع از بی حقن منقرها مرد و قاس نه عطا سنده
 طبع در مردم نماند مکرنا امبک و بی صبر بر صبر کن براعتاد بر خدا بان چه خدا کرم بر کسبت که مید
 داشته شود و از بی فتنه شوق از خلوجها و فاجو شد که نبت و زاهل زمان صفا محو شد
 سر چشمه فتنها خدا باشد و بر از غیر خدا عطا مجو شد که نبت فتنه بر انکه در ذم
 در وقت ظفر علامت نبت است و اعما بر جانب او از صوف صوا بعد است
 و ذاب عدا و اء لا نذاره فان مداراة العد ليس ينفع فانك لو دارت عامر عفر با
 اذا مكثت يوم الدهر تسلس عام سال و نثبته او از برای تکرر و عفر مؤنث سما و فلان لا
 النهوض ای لا یفدر علیه تسع کر نیدن ان نالاش و نقرها و اکن دشمن یاد و اوزم خو مکن با او چه
 نرم خو کردن با دشمنان نبت که شود هدیه بدستیکه تو اگر نرم خوی کنی چند سال با کردی
 چون او اتا شود و عدا روز کار بکردن امر و ز که بر دشمن خود داری دست باید که سرش بر
 یا سازی پست هر چند که تربیت کنی کرم را اخر بکرد ترا بهر وجه که هست ظمی از جرح
 نواب امر بصبر مصنا لا یجرحن اذا نابتك ناسبه لکبید منه علی علانیه
 الهلع نایای اصنا و اشاع فراخ شد و قوه علی علانیه بکبر العیز و تشد بدل الام ای علی کل حال

و خوشنویس

و بصبر و صبر علی العین و صبر
 اذا لکرم اذا نابت ناسبه کرم

ناهیج

والملع الحش الجرج منقر با بی صبر کن چون برسد ترا حادته و صبر کن که در صبر نهد نشان شدن با
فراخ شد است بدیهه سبتکه کرم چو رسد او را حادته پیدا شود بر همه خالها او بی جگر است هر چند
که از رضا بلامیابد و ز نوس فلک بر جفا میاید در کج رضانشسته و منظم تا بار دیگر چه
از خدا میاید نهی از حرص و هوا و ترغیب بقرضا و دعا **الْحِرْصَ عَلَى الدُّنْيَا وَ فِي**
الْعَيْشِ فَلَا تَطْعُ وَلَا يَجْمَعُ مِنَ الْمَالِ فَلَا تَدْرِي لِمَنْ يَجْمَعُ وَلَا تَدْرِي أَمَّا فِي غَيْرِهَا
نُضْرَعُ فَإِنَّ الرِّزْقَ نَفْسُوكَ وَالْمَرْغَ لَا يَنْفَعُ فَفَبِرْ كُلِّ مَنْ يَطْعُ غَنَى كُلِّ مَنْ يَفْعُ الْعَنَاءُ تَأْتِي
الرِّضَا بِالْقَسَمِ سَيَقْرَأُ بِكَ دَرَحْضٍ رَابِعًا وَ دَرَحْضِينَ بِرِطْعٍ مَكْنُوعٍ مَكْنُوعٍ مَكْنُوعٍ مَكْنُوعٍ مَكْنُوعٍ مَكْنُوعٍ
جمع میکنی و میدانی که ایاد در زمین خود یاد از غیر آن افکند خواهی شد پس بد رستیکه روز بخت کرده شده
در بخت شد مرد سوتی میدهد در پیش است هر که طمع میکند تو انگرست هر که فضاغه میکند من ناچند
حرص و طمع خواهد بود بر لوج لک نفس جزع خواهد بود بگذر ز سر حها که در آخر کار نفع
ز نفوی دور خواهد بود که عقل تو بر نفس مقدم نشود اسلام تو پیش ما مسلم شو دندان طمع
که یاد حرص است درو تا بر نکنی در دست که نشود **سَيَأْتِيهَا هَرَجَةٌ بِيَدِ بَرٍّ وَ شَكَاةٌ**
أَزْوَاقٌ كَارِبَةٌ بِسَائِمَةٍ قَصْرُ الْجَدِّ بَدَلُ بَلِيٍّ وَ الْوَصْلُ فِي الدُّنْيَا انْفِطَاعٌ لِمَنْ اجْتَمَعَ
لَمْ يَصِرْ لَشَيْءٍ مِّنْ اجْتِمَاعِهِ أَمْ أَيْ شَعْبٍ لِّسَائِمٍ لَمْ يَفْرَفِهِ انْفِطَاعُهُ أَمْ أَيْ
مُتَّفَعٍ بِشَيْءٍ شَرٌّ تَرَكَهُ انْفِطَاعُهُ فَضْرَانُ تَفْعُلُ كَذَا أَيْ غَائِبٌ وَ مَرَادُ اجْتِمَاعٍ أَوَّلُ مَجْمُوعٍ
نَشْتٌ بِرَاكِدَةٍ شَدٌّ وَ الْكِبَامُ بِسَوْدٍ بَابِكُ وَ انْفِطَاعٌ شَكَاةٌ شَدٌّ وَ دَرَحْضِي نَفْحٌ بِجَايِ قَصْرِ
وَ الْقَصْلُ لِمَعْدٍ بِقَالَ لِمَكَانِ الْاَفْضَرِ وَ لِنَاخِبَةِ الْقَصْوِ مِثْرًا انْفِطَاعُهُ هَرَبٌ وَ بَكْمَةٌ شَدْبَتٌ
پوشند در دنیا بریده شد او شد کدام جمع شده نکش بر ایزا کند شد از واجتماع او با کدام و است
برای پوشته شد با یکدیگر حذا انگردانرا شکافته شد او با کدام نفع کبریا بجزی پس تمام شد مراد
گرفتن اوس هر قصر که ساختیم و بر اباقت حقیقه ما زود بر شانی یافت هر کس که نهاد در دنیا
ناگاه بروداغ پس با یافت **تَأْتِي مِنَ الدَّهْرِ الْبُحْبُوحُ مَا زَالَ مَخْلِقًا طِبَاعَهُ فَذَلِكُمْ أَمْثَلُ**

بگفت من شرف سماع الطباع بالکسر الطبعه منصرفا ای سخن مرد و زکار و آنکه همیشه مخلقت
سرسشتا و بجهت کف شد در داستانها او شایسته است و از شر او شنید آن س از جو زمانه
گشت پر خود دل من زد و در فلک سنج بو حاصل من اری چه توان کرد که در روز نزل با غصه
انداب کل من نفی تو عل در هوا و هوس و نیش بر قوت و دست خیر کن و مر البلاء علی
البلاء علامه ان لا یرئى لك عن هواك شروع و کفناک من غیر الخواص ثانیه بنی الحدید
و محضد المزروع علامه نشأ نزع عن الامر زوعا اشع منه منصرفا از نمودن بر بلا نشأ نزع
دیده نمیشود مگر از هوا و هوس خود یا از ایشان در بی است ترا از غیر خادتها آنکه شان است که گفته
میشود نو در و کرد میشو گشته س نا چند باند به باطل باشی و زیاد خدا همیشه غافل باشی
بن لحظه ز فکر مری و نرو کر بحث شور هر و غافل باشی تر غیبت جوع که اهل الرضوه
است و نغیر از کناها صغیر که واسطه کرد و است مجوع فان الجوع من عمل الخی و
ان طویل الجوع یوما سشیع و جانب صغار الذنب لا یرکبها فان ضعا الذنب
یوما سشیع مجوع خوشتر اگر سته اش سشیع سیر شد از رابع و مخایبه از چیزی بگوشد و ضعا
جمع صغیر و در کوب الذنب پاننه میفرماید که سته از خود زا چه بدست که کر سیک از عمل بقوی است بدست
که در از کر سیک روزی و در سیر شود و بگوشد و از صغیر کنا و مرکب شود از چه بدست که صغیرها کنا
و در جمع کرده شود س نا چند اسباب کل خواهد بود و زان من معذ خسته خواهد بود سولست کناه
خونده امر و زوی فردا که شوجع خجل خواهد بود اعتراف بگشت کناه و اعتراف بفضله
ذوی بی ان فکرت فیها کثیره و رحمة من ذوی بی اوسع مناطی فی صالح فد علمه
ولکنی فی رحمة الله اطع فان یک غفران فذلک یوم و ان تکن الاخری فما کنت اصنع
ملیک و معبود فی روحا و انی له عبدا فواخضع تفکر اندیشه کردن و نایب شایسته
اعتراف عقوبت و ضعف وضع کار کردن از ثالث منصرفا کاهان من اکر اندیشه کم دنان بسیار است و در کنا
من از کناها ن من فواج ترست پس پیش طبع من در کاری منک که بجهت کرده ام انرا ولیکن من در رحمة خدا طبع

میکنم پس اگر باشد از زید پس از بر حمت است و اگر باشد اندیکو پس چه باشم که کنم انرا او پادشاه من
 است و پرسید شد من پروردگار من و نگاهدارنده من و بدرستی که من مرا و زاننده ام افزاری
 کم و فودنی میکنم من امروز منم ان پروردگارم گناه و زغایه اضطرار بافتاده ذراه فزدا که شود نا
 اعمال سبعا غیر از تو که نیست و اینست و پناهد **سپاس دعا اساس عبادت لباس**
لَكَ الْحَمْدُ مَا عَلَى نِعْمَةٍ وَأَمَّا عَلَى نِعْمَةٍ نَدْفَعُ كَشَاءَ فَتَفْعَلْ مَا شِئْتَهُ وَتَمْنَعُ مِنْ حَيْثُ
لَا يَسْمَعُ النِّعْمَةُ بِالْكَفْرِ الْعَقُوبَةُ مِنْهَا مَرْتَا سَبَّاسُ مَا بِرِغْمَةٍ نَابِرِغْمَتِكَ وَرَفَعُ مِثْقَلِ إِزْهَابِ
 پس که ایچو خوا از او شوک و از اینجا کم شنیده نشود پس ایچو تو کشته کام از باب کمال عالمه
 از منبر گفت فالانال بگذرد ز لطف شامله غایب نیست خود رسیدن حسن کاملت یافت جمال
نُصْرَةٍ وَمُنَاجَاةٍ نَابِغَةٍ إِلَى إِحْسَانِكَ الْحَمْدُ يَا ذَا الْجَوِّ وَالْمَجْدِ الْعَلِيِّ تَبَارَكَ كَيْفَ يُعْظَمُ
مَرْتَبَتُهُ وَتَمْنَعُ إِلَهِي وَحَسْبُ لِي فِي حَرْزٍ وَمَوْطِلِي إِلَيْكَ لَدَى الْأَعْيَانِ وَالْبُسْرِ
أَفْرَجِ تَبَارَكَ بَرْدُ كَوَارِبُونَ وَمَوْطِلِ بِنَاءِ كَاهِ وَتَقْدِيمِ لَكَ بِرَأْيِ تَخْتَصِمُ حَمْدُ بِنْدِ حَمْدِ مَرْتَبَتِهِ
 حمد خداست مبعوثا مرتاست سپاس بخداوند بزرگی و بخشش و بلندی بزرگواری تو میبخشی هر که میخوا
 وضع میکنی از هر که میخواهی ای معبود من او نیند من مقام استوار من و پناه گاه من بتوزر تنگدستی و است
 پناه میکنم من ای روی من بنصرت تمکین عالمه از پروردگارت روشن در حاشی
 کینه نادید از فضل تو کردم بنیاید و عن **إِلَهِي لَتَرْجُلَيْتَ وَحَمَّتْ خَطِيئَتِي فَعَفْوِكَ**
عَزَّ ذَنْبِي أَحْسَبُ وَأَوْسَعُ إِلَهِي لَتَرْجُلَيْتَ نَفْسِي سَوْطًا فَهَا أَنَا فِي رَوْضِ
النَّدَامَةِ أَرْتَعُ جَبُومٌ كَرَامٌ أَبْجَاهُ بِيْنَ زَكَاةٍ وَفِرَاوَانِ شَدْنِ مَالٍ وَسُؤْلِ بَغْتَمِ خَوَاتِمِ
 رقع و رتوع بر کردن از ثالث مبعوثا پدید میآید من هر انچه اگر نزدیک شد و بیاید گناه من پس عفو تو
 گناه من بزرگتر و فراختر استا یعنی من هر انچه اگر دادم بخش خود خواسته او پس انبات من در مغزار
 بیبانی چرامیکنم من هر چند که گناه کاریم هر و ز کرده خوشتر بنمایم هر چون بنظر الهی همه خانی
 از رحمت او امید داریم **إِلَهِي تَرَى حَافِرِي وَفَرِي وَفَاقِي وَأَنْتَ مَنَاجَاتِي الْخَفِيَّةِ تَمْنَعُ**

اَللّٰهُمَّ لَا تَقْطَعْ رَجَائِيْ وَلَا تَزَعْ قُوَادِيْ قَلْبِيْ فِيْ سَبَبِ جُودِكَ مَطْمَعِ الْغَاثَةِ الْحَاجَةِ
 مَنَاجَاةً بِاَكْسَرِ رَاكِعِيْنَ وَخَفَا بُوْشِدَةً اَزْ اَرْبَاعِ وَاِذَا عَرَفْتُمْ كُوْدَانِيْ وَفُوَادِيْ وَسَبَبِ وَاِثْمِيْ اَبُو الطَّيْحِ
 اَلْمَصْدُوْرُ مَنَاجَاةً مَفْعُوْلَةٌ بِهٖ تَمَعٍ مَنَعْرَةً اِيْ مَعْبُوْدِيْنَ مِيْرَامِنْدُ مَرَاوِمُ كُوْدَانِ دِلْمَرَا كِهٖ مَرَادِرُوْرُوْ اِثْمِيْ
 تَوَطِّعْ اِسْتَسْ نَابِرْبِهِ اَزْ مَنُضِّجُوْ كَاوِدِهِ وِزْبَادَةُ عَشْقٍ وَمَعْرَجَاوِيْ اَزْ غَايَةِ مَعْرُوْنِيْ
 لَطْفِيْ كُنْ وَمَا رَاهِمَا اِرَامِيْ اَللّٰهُمَّ اَجْرِ بِيْ مِنْ عَذَابِكَ اِنِّيْ اَسِيْرٌ ذِكِيْلٌ خَائِفٌ لَكَ اَخْضَعُ
 اِلَيْهِ فَايَسِّرْ لِيْ تَبْلِيْغِيْ حَجَّتِيْ اِذَا كَانَتِيْ فِيْ لَقْبِيْ شَوْكًا وَمَضْمَعِ اَللّٰهُمَّ لَسْ عَدُوْبِيْ اَلَّذِيْ
 حِيَّةٌ فَجَلَّ رَجَائِيْ مِنْكَ لَا يَفْطَعُ مَوَاتِنَهُ كَسِيْ رَاوِيْ كَرْدِيْ وَتَلْقِيْ كَلِمَةً مِنْ ذَاوِيْ
 اَلْحِجَّةِ اَلْبِرْهَانَ وَصَبَّحْ وَصَبَّحْ اَبُو بَرَزِيْنِ نَهَادِنِ اِرْتَالَتِ مَنَعْرَةً اِمْعِيْبُوْمِيْنَ زَنْهَارِدِهِ مَرَا اَزْ عَذَابِ
 بَدْرَسْتِيْ كِهٖ مِنْ اَسْرِ خُوَارِ اِسْتَسْدِهٖ اَمْ مَرَا فَرُوْنِيْ مِيْ كَمِ اِمْعِيْبُوْمِيْنَ بِرِ اِسْرِهِ مَرَا بِلَعْنِيْ حَجْرِيْ مِنْ بَرْمَكِ
 وَنِكْرِيْ حُوْبًا اَشَدِّ مَرَادِرُ كُوْرَجَا اِقَامَةٌ وَبِهَلُوْنِ نَهَادِنِ اِمْعِيْبُوْمِيْنَ مَرَا بِنَهٖ اِكْرَعْدَابِ كِيْ مَرَا هَزَارِ سَالِ رِيْسَا
 اَمِيْدِيْ مِنْ اَزْ تُوْبِرْبَاةً مَبْشُوْرِيْ رُوْرُ كِهٖ اَجَلِ كُنْدِ كَرِيْبَانِمِ چَاكِ وِزْ غَايَةِ مَبْجُوْدِ نَهْمِ رُوْبِرْ چَاكِ حُوَا
 كِهٖ مَرَا زَخَاكِرُهُ بَرْدَارِيْ وَرَنْشَرِ كُنْدِ لَوْحِ لِهٖ سَاوِيْ يَاكِ اَللّٰهُمَّ اِذَا فَنِيْ طَعْمَ عَفْوِيْ يَوْمَ لَا يَنْوَنُ
 وَلَا مَالٌ هُنَالِكَ يَنْفَعُ اَللّٰهُمَّ اِذَا لَمْ تَرْتَعْ عَنِّيْ كُضَابِعًا وَاَنْ كُنْتَ تَرَعَا فَاكُنْتَ اَصْبَحَ
 اَللّٰهُمَّ اِذَا لَمْ تَعْفُ عَنِّيْ مَحْسِنٍ فَرَلِيْجِيْ بِاَلْهَوِيْ يَمْتَسِعُ الطَّعْمَ بِالْفَيْحِ مَا يُوْدِيْهِ اَلذُّوْنُ
 بِمَا لَطَعَهُ مَرْدِيْوْنِ جَمْعِ اِبْنِ مَنُضَّبِ ضَايِعِ كَرْدِيْ مَنَعْرَةً اِمْعِيْبُوْمِيْنَ بِمِشَانِ مَرَا طَعْمِ عَفْوِيْ حُوْرُوْرُ كِهٖ
 نَهٖ بِرِ اَوْنَهٖ مَالِ دُزَانِ رُوْرُوْ كُنْدِ اِمْعِيْبُوْمِيْنَ چُوْنِ نَكَاةِ نَدَارِيْ مَرَا اِسْمِ ضَايِعِ وَاِكْرِ بَاشِيْ تُوْ كِهٖ مَكَا هَلَا
 مَرَا بِرِ نَهْمِ مِنْ كِهٖ ضَايِعِ كَرْدِيْ شُوْمِ اِمْعِيْبُوْمِيْنَ چُوْنِ عَفْوِيْ كِيْ يُوْ اَزْ نَابِيْ كُوْ كَارِيْ بِرِ كِيْ بِرِ اِيْ مَبْكَارِيْ
 كِهٖ بَهُوْ اَوْ هُوْسِ بِرِ خُوْرِ دَارِ مَبْشُوْرِيْ اِبْخَاوِ جِهَاتِ اَزْ اِحْسَانِ رُوْسْتِ وِزْ مَنُضِّجُوْ تُوْ كَشْتِهٖ عَالِمِيْ اَبُو
 بِرِيْسْتِ لَطْفِيْ تُوْ اِكْرِمِ مِيْ كِرْدِيْ دَسْتِ اَزْ بَارِكِنَاةِ خُوْبِيْشِ خُوَا هَمِ شَدِيْثِ اَللّٰهُمَّ لَسْ فَرَطِيْ فِيْ
 طَلَبِ اَلْتَفِيْ فَمَا اَنَا اِثْرَالِ عَفْوِ اَقْوَا وَاَتَمَّ اَللّٰهُمَّ ذُوْبِيْ بَدَنِيْ اَلظُّوْرُ وَاَعْنَلِكِ
 وَصَبَّحْ عَنْ ذِيْنِ اَحْبَلِ وَاَرْفَعُ اَللّٰهُمَّ لِيْ اَخْطَاةً جَهْلًا قَطَا نَا رَجُوْنَا كِهٖ

فیل ما هو یجمع اتر بکتر نشان و فغوا از فقار فن و بد غلبه کردن و طود کوه و اعتلا بلند
 شد و دفع رفته از دفع فدره و اخطاء خطا کردن منبر باید ای معبود من هر آینه اگر فضا کردم در طلب
 نشو پس اینک نشان عفو نا از فقا هموم و پیر و میکنم ای معبود من کناهان من غالب شدند بر
 کوه و بالا گرفتند و عفو تو از کناه من بزرگتر و بلندتر است ای معبود من هر آینه اگر خطا کردم بجهل پس
 است که امیدارم بتو تا غایتی که گفته شد در شان من بنسب او که بیصبر کندس تا رب غضب
 مرحمت پیشترت فخر تو دل ریش مرا پیشترت هر چند کناه و جرم ما بسیار است احسان تو
 بسیار از آن پیشتر است ای نسی ذکر طولک لوعی و ذکر خطایا العبر منی بدیع
 ای اقلی عشری و افع حیوی فانی مقر خائف منصرع نخچه دور کردن و اللوعه الحرنه
 خطایا جمع خطیته و ادفاع در زانندن اشک و محوسردن زانول و خوب بفتح کناه و العین مفعول بدیع
 که غیر ذکر است منقر باید معبود در میکند باید سیکوی تو سوزش مرا و یاد کناهان چشم را از من اشک
 میکند ای معبود من عفو کن بگردان مرا و محو کن کناه مرا چه بد درستی که من معترف بکناهان ترسند
 زاری کنده ام من تا که زکاه خود مشوش باشم زردیده و دل با آب و آتش باشم تا رب بکم
 قبول کن توبه من تا فارغ و اسوه دلخوش باشم ای اقلی سنک روحا و راحه فکس
 سوا ابواب فضلك اقترع ای لسن اقصیتی و اهنتی من ذالک ارجوا
 و من ذالشیفع ای لسن حبیبی و طردتی فنا جلیتی تا ربیام کفنا صنع
 قریع کوفتن از تالک و شفعه اجاب شفاعنه و تخفیف بهر گردانیدن و طرد زانندن از اولی
 فریاد ای معبود من بدام از حق را حتی در حتمی چه نیسم من که غیر درها احسان تو گویم ای معبود من
 هر آینه اگر دور گردانی مرا یا خوار کنی مرا پس گشت آنکس که امیدارم با و گشت آنکس که پذیرفته
 شو شفاعت او ای معبود من هر آینه اگر به بهره کنی مرا پس چیست چاره من ای پروردگار من یا چگونه
 کنم من اهدا مرا بر همه خاص بود خواهم که کنی نامه من باک سفید هر چند که از بیم تو لرز
 چونمید هرگز بیم ز فضا غام تو امید ای حلیف الحب باللیل ساهر بنا جی و بدعوا

وَالْمُغْتَلِّ كَجَمْعٍ وَكَلِمَةً بِرَجْوَانِ وَالْكَ زَائِجًا بِرَحْمَتِكَ الْعُظْمَى وَنِي الْخُلْدِ
 يَطْعُ الْخَلْفَ بِالْكَرِ الْعَهْدَ الَّذِي يَكُونُ مِنَ الْقَوْمِ وَفَدَا لِقَةِ أَي قَاهِدَةً الْخَلْفُ الْخَالِفُ
 وَالْمَغْتَلُّ الَّذِي سَبَّغَ الْعُقْلَةَ وَالْجَوْعُ التَّوَمُّ نَبْلًا مِنَ الثَّالِثِ التَّوَالِ الْعَطَا مَيْتْرًا أَي مَعْبُودًا
 مِنْ هَمِّ عَهْدِهِ وَسَيِّبِ يَجْوَانِيَّتٍ وَأَزْمِنُ كَيْدًا وَدَعَامُ يَكْنُدُ وَمَنْتُو مَبْقَلَةٌ خَوَابِ يَكْنُدُ هَمَّهُ
 إِشَانِ أَرْبَابِهَا وَغَافِلٌ مَبْدُورٌ أَرْبَابُهُ تَرَامِدُهُ أَرْبَابُهُ بِرَحْمَةِ بَزْرِكُوتُو وَدَرِيهَشْتِ عِلْوَانِي
 مَيَكْنُدُ سِ از غَيْرِ تَوْهِي كَسْ كَمَيْبِنْدِ خَيْرِ كِرْضَابِ مَسْجِدِ سِ كِرْضَابِ بِرِ چُو كُوِي تَوَاشْتِ
 مَا غَابَهُ سِيرِ بَارِي بِرِازِ بِشَرِ نَظَرِ صَوْتِ غَيْرِ اَلْهِى مَيْبِنْدِ رَجَا سَلَامَةً وَفِي خَطْبَتَانِ
 عَلَيَّ يَشْنَعُ اَلْهِى فَا زَنْغَفِرْ فَعَفْوِكَ مَشِيدٌ وَالْأَفْبَالُ الذِّبَابُ الْمُدْرَاضِعُ تَمَسُّرُ كَيْسِ
 بِرَادِ كُوجِي دِ اَشْتِ وَفِي زَنْشِ شَدْرِ وَالتَّشَاعَةُ الْفِطَاعَةُ وَشَنْعٌ عَلَيْهِ شَيْعًا وَانْقَادًا
 وَتَدْمِيرُ هَلَاكِ كَرْدِ مَبْقَرًا اِمْعَبُوتُ أَرْزُومَنْدُ مَيَكْنُدُ اَمْبِدُ مِنْ بَرْتِ كَارِي وَزَنْشِي كِنَاهَانِ مِنْ بَرْمِ
 شَنْعِ مَيَكْنُدُ مَبْعُومِ بِنِ كِرْبَا مَرْزِي سِرْ عَفْوُ تَوْرَهَانْدَهُ مَسْتِ اَكْرَمَةُ بِنَاءِ هَلَاكِ كَنْدَهُ اَمَكْنَدُهُ
 سِ مَحْنَجِ بِرَحْمَةِ اَلْهِى هَمَّ سِنَا بِنْدِ عَرَقِ كِنَاهِيمِ هَمَّ لُطْفِ تَوْ مَكْرُوسْتِ بِكِرْدِ مَا زَا وَرَفِي كَبَّةِ
 نَامَةُ سِنَاهِيمِ هَمَّ اَلْهِى بِحَقِّ اَلْهَاشِي وَآلِهِ وَحُرْمَةُ اَبْرَارِهِمْ لَكَ خَشَعُ اَلْهِى فَا نَشْرِي لِي
 دِينِ اَحْمَدِ مَسِيْبًا تَقِيًّا فَا نِيَّا لَكَ اَخْضَعُ هَاشِي مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الْمَطْلِبِيْنَ
 هَاشِمِ وَآلِ كُرُوهُ وَخَوِيْشَانِ وَاخْتَلَفَ الْعُلَمَاءُ فِي اَنِ اَلْاَبْنِي مَنْ هَمَّ فِزْهَبِ الرَّاضِي وَصَاحِبِ الْكَلْبِ
 الصَّغِيرِ وَكَثِيرٍ مِنْ اَلْفَقْهَاءِ اَلْاَنِ اَلْهُنُو هَاشِمِ وَبَنُو عَبْدِ الْمَطْلِبِ اَلْاَتْرَالِ الْمَقُولِ عَنِ اَلْاَشْفِوِيْ
 الْقَوِي فَقَالَ فِي شَرْحِ صَحِيْحِ مُسْلِمٍ اَخْتَلَفَ الْعُلَمَاءُ فِي اَلْاَبْنِي عَلَى اَقْوَالِ اَظْهَرُهَا وَهُوَ اَخْتِيارُ اَلْاَزْهَرِي
 وَغَيْرِهِ مِنَ الْمُخْتَفِيْنَ اِنَّهُمْ جَمِيعُ الْاُمَّةِ وَالثَّانِي بَنُو هَاشِمِ وَبَنُو الْمَطْلِبِ اَلْاَتْرَالِ دَرِيْبَةُ اَهْلِ بَيْتِهِ وَحُرْمَةُ
 وَازْرَمِ وَابْرَارِ جَمْعِ بَرُو وَخَشُوْعُ فَرْوَشِي كِرْدِ وَانْتِشَارِ زَنْدَهُ كِرْدِ وَفَتْوَشِ فَرْمَانِ بِرِ اَرِي كِرْدِ وَدُرُجُو
 نَسِجِ مَجَاوِ اَلْهِى مُحَمَّدِ مَبْقَرًا اِبْدِ اِي مَبْعُومِ كَيْسِ زَنْدَهُ كِنِ مَرَا بِرِ دِينِ اَحْمَدِ فَا زِ كِرْدِ زَنْدَهُ بِرِ هَمَّ كَارِ فَرْمَانِ
 كِه مَرْتَرِ اَفْرُوشِي كِنِ مَرِ يَارِ اَبِ اَلْبَعْرِ فَرْدَانِ كِنِ چَشْمِ مَجَالِ مُصْطَفِيْ بِنِيَا كِنِ رُوْرُ كِه چِه لَالَهُ مَرِي

بگویند هاشمی و آل او را
 بنکان که ایشان را فرزندانشند
 ای معبود من کیس

یارم از خاک در روضه مصطفی بر ماوی کن **وَلَا تَحْزَنْ بِمَا آلِهِي وَسَيِّدِكَ شَفَاعَةُ**
الْكَبْرِ فِي ذَلِكَ الْمَشْفَعِ وَصَلِّ عَلَيْهِ فَإِنَّكَ تَمُوجِدُ وَنَا جَالِدًا خَيْرًا مِنْ بَابِكَ وَكَعْ
 شفاعت خواهر کردن و توحید یکی گفتن **سَلِّمْ** میفرمایم محروم مکن مرا ای معبود من و ای خداوند من از
 شفاعت بزرگتر آنچه اوست پذیرفته شفاعت و در روز فرست بر او مادام که خواند ترا موحدا و
 و از گویند یا تو یگان که بید تو را کفایتس **بِأَرْجِيهِ** شور و زبانت ظاهر و در هر طرفی شود
 ملامت ظاهر در روضه مصطفی برانگیزم **كِرْحَضَةً** او شود سلامت ظاهر **بِأَرْجِيهِ**
بِأَرْجِيهِ و فراید **بِأَرْجِيهِ** فَوَإِنَّكَ **فَدَمَ لِنَفْسِكَ فِي الْحَبْوَةِ شَرًّا** و عَدَا نَفَادِ قَهْرًا
أَنْتَ مُوَجِّعٌ و اهتّم للسر القربفاته **أَنَايَ مِنَ السَّرِّ الْعَبِيدِ وَأَشْعَ** تَوَدِّعُ وَدَاءَ
 کردن و گذاشتن و اهتّم بهم از داشتن و نای شوع دور شد **مَنْعَرًا** باید در پیش کن برای
 نفس خود در زندگ تو شه بر کفن راه اخیره که **فَرَادًا** مَشْهُوًّا ز حَبْوَةً و تَوَدِّعُ كُودَةً **أَهْتَمُّ**
 کن برای سفر نزد یک چه بدستبکه او دور تر است از سفر دور است **مَنْعَرًا** و
 حزن من حقیقت خوشه و ز اهل جهنم کوشه **بِأَشْدَرَهُ** اخیره بی دور و دراز **أَمْ**
بِكِرْبِهِ فَرَادًا تَوْشَهُ **وَاجْعَلْ نَزْوَدَكَ الْخِطَابَةَ وَالنَّعْيَ** وَكَانَ حَقِّكَ مِنْ مَسَائِكَ
أَسْرَجٌ وَأَفْنَعُ يَفْوَنِكَ فَالْفِنَاعُ هُوَ الْغَيْثُ وَالْفَقْرُ مَقْرُونٌ بِمَنْ لَا يَفْنَعُ مَيْمَرًا
 بگردان تو شه بر کفن خود را تو سر خدا و نفوی و کونیا که **مَرَكَةٌ** تَوَانِ شَبَابًا كَاهُ تَوْشَانِيْدَةً تَرْسُ
 فَنَعُ شَوْبُونَ حَوْدَ كَهْ فَنَاعَتٌ تَوَانِكْرِي سَتٌ و درویشی پیوسته است بانگر که فَنَاعَةُ نِي
 کند مس هر یک که که اهل ایمان باشد و ز نور و صفاء دل مسلمان باشد **بِأَشْدَرَهُ**
 و فَنَاعَتٌ كَوْشَهُ و ز رفتن راه یک پشیمان باشد **وَاحْتَكَبُ** مَصَاحِبَةَ الْكَلْبَامِ فَانْتَمُ
مَنْعُكَ صَفْوٌ وَدَادِهِمْ وَتَصَدَّقُوا **أَهْلَ الْمَوَدَّةِ مَا أَنْكَرْتَهُمُ الرِّضَا** وَإِذَا مَنَعْتَ
فَسَمَّيْتُمْ لَكَ مَنَفَعٌ مَصَاحِبَةَ بَاكِيَةً صَحْبَةَ أَشْتَنَ وَهَمَّ كَرْدَنَ وَنَضَعُ خَوْشِيْنَ زَا بَرَادَسِيْنَ
 و افنَع ابخار کردن **سَلِّمْ** میفرمایم **سَلِّمْ** حَذَرَ كُنْ مِنْ مَصَاحِبَةِ لَيْمَانَ كَهْ أَشْتَنَ بَارْدًا ز تَوْشَانِيْدَةً

خود را ناپند خود را ایشان اهل محبت اندام که دهی تو ایشان را خوشنودی چون ناپند
 پس نهرا ایشان برای تو ای خوار کرده است سر که بافته صحبه مرد ابدل از صحبه سینه رو بگردن
 ابدل با مرد بد کنک نباشد ^{شک} دزد کردن آن پشیمان ابدل لا نفس ميرا ما استطعت
 الى امة نفسي ايلك سر اير ايشنودع و کاتراه سير غيرك صانعا فكذا
 سيرك لا محالة يصنع و اذا اتممت على التراب ارحمها و انست عن يوب اخيك
 حين تطلع ابي ^{لا محالة} من حال اجول و نطلع دنده و رشده منبرها فاش مکن ناز خود را نادام که
 توانی بر که که فاش مکن تورا ازها که بود بعه نهاده شد پیش او که چنانچه مینوی و زامه از
 غیر خود کنده پس همچنین بر از نو ناپا خواهد کرد و چون این ساخته شود بر ازها پنهان دارا
 و بیوشان عیبها برادر خود را از تران که مطلع شود بران سر هر کس که حدیث غیر گوید بتوان
 زنها که او را نیکه مهرمزاز سر نیکه زد و سنا از دشمن بشو کوس برود پیش کسی فاش ممان
 لا تبد من مینطون و محفل قبل السوال فان ذاک یشتع فالصمت بحسن کل ظن با ^{نفت}
 و کعله خرق سینه ارفع و درع المزاج قرب لفظه مزاج جلدت ایلک بلا بلا
 بدفع مبداء آغاز کردن از ثالث منقوح سخن و محفل سخن و خرق بفتح را فروماندن و نادان بود
 و بکن صفر مشبهه و الارقع لاحق و مزاج من حاد المزاج بالضم الاسم و المزاج بالکسر مضد
 نازحه و اللفظ واحد اللفاظ و هو فی الاصل مضد لفظنا ای تکلم و الجلب و الیه من الود
 و التلبه اللهم و سوا من الصد منبرها مبداء آغاز مکن سخن در آن سخن پیش از بر نسید که اندشت
 مشو پس خواوشی نیک مینا هر کجا بر ایجو امزود تا بد که او فرومانده بی خردا حق باشد و بکدا
 مزاج که سببا بکلظ مزاج کنده بکنند سبب تواند همها که دفع کرده نشو سر چیز که پیش
 چرا باید گفت کوه که نخا صد چرا باید گفت رنفر هیچ ناکردی شب روز از طاف
 فلک باغم و عندهم جنت و حفاظ جارک لا نضعه فانه لا يبلغ الشرفا بحسب ^{مضع}
 و الصیف کرمه مجده خیرا عن مجود و من یضرب یضرب و اذا استغالک ذوا

الرَّائِيَةَ تَعْتَرَى قَائِلَهُ إِنَّ ثَوَابَ تَبِكَ أَوْسَعُ حَقَاظِنِكَ هَذَا شَيْءٌ يَكْدُ بِكَ وَفَدْحِمِ الْبَيْتِ
 اِی عظم فهو جسم و ضن بکنر بچلی کردن از ذراع و اشتغال طلب عفو کردن منقرض نگاه داشتن
 ههستا خود را ضایع مکن چه شان است که نرسد بشرق عظیم ضایع کننده و مهناز اگر امری در دنیا
 او را خیر گداهند از آنکس که سخا میکند و آنکس که بخل میکند و باز میدارد و چون طلب عفو کند از تو
 صاحب بک کردن بگردانیدن خود را پس عفو کن او را بد رستیکه ثواب پروردگار تو فراختر است
 من از روی بفر کسیکه اشان باشد شك نیست که میل او باحتیاج باشد که خصم جفا
 کند و گردونست فا بپند ز خدا و هر دو بیکان باشد لا یخیر عن من الخوارثا إنما خرق
 الریحالی علی الخوارث یخرج و اطع انک بکل ما وصی به ان المطیع ابا ان یضفع
 آخر قانکه هیچ کار نداند و خوق جمع او و اطاعت فرمانبری اری کردن و توصیه صحت کردن و ضنفع
 فروتنی کردن منقرض بای صبر مکن از حادثه ثار و در کار بد رستیکه مردان بیکار بر حوادث بی صبر کنند
 و فرمان بریدر خود را بهر چه وصیه کرد بان بدستیکه فرمان بریدر خود زیون نشرد سر از
 دهر اگر بای تواند بر سنک و ز محنه روزگار کردی دلنک باید که تو بصبر نباشد اهنک و انکا
 دران مقام باشی بکرتک خطاب بوجاهم رضی و زسا او بتاپید مصطفی اصبر بنا
 فالصبر اخی کل حی مضبر لشعوب قد نذلناک و التلا شدید لفظ التجیب
 التجیب لفظ الاغزی الحسب الثابت و الباع و الغنا الرجیب از یصبتک للمنون
 فاللبن بیری منصب منها و غیر منصب کل حی و ان علی عینا احد من بیها ما یضبر
 حوسر او ارشد و صلا کذا الشی لبه قال الله و الیه المصیر هو مصدر و لام بمعنی الیه
 و الشعب الفرقه بقول شعبهم المنیه ای فرقهم و منه سمیت المنیه شعوب لانها تفرق و هی معرفه
 لا بدخلها الالف و اللام و بحیب کزبده و ثقب سوراخ کردن و الثاقب المضی الذی یثقب بنوده و
 اصا شرفا یقع علیه و الباع قدامه لبذیر و بما عبره عن الشرف و الکر و متون مرک و قال الفراء
 المنون مؤنث و تكون واحده و حبا و سئل بتر و ابراء تراشید و عملی روزگار در از بر خود داری که من و

التهم النصب صهرسها ما راجع نحو حکا پتر در سال هشتم از بنوع و پیش اتفاق کرده
 با بنی هاشم و بنی مطلب بنا کرده و مباحثه مخالطه نکنند و عهدنامه نوشتند و در کعبه او بنهند
 و آغاز ایذا و زجر مسلمانان کردند و ابوظالب پیغمبر را با جماعه مسلمانان بشعب خود برد و محافظه
 و کفالت رضیتو طعام بر اهل اسلام میکردند و سه سال بر سه تن توان میکنند پس طعام بر عدی نازل
 ابن عبدمناف و هشام بن عمرو بن ربیع و زهر بن زبیر ابیه بن مغیره مخزومی و ابوالجحر بن عامر
 ابن هشام بن حارث بن اسد نفرض از عهد کردند و مسلمانان خلاص یافتند و ابوظالب در این سه سال
 محافظه پیغمبر میبرد میکرد که بشهاد حضور پیغمبر میکنند که بر سبب نکیه سفیر بود و بعد از آن
 او را پیغمبر داد و خود بجای او تکیه میکرد شبی فریضی را گفت که بر سبب پیغمبر تکیه کند و چون باره
 از شب بگذشت ابوظالب نزد علی آمد و علی گفت با ابی ساه انی مقول و ابوظالب این پنج کلمه را
 داد از خدایک و بدین فریضی کرد انا امرت بالصبیر فی نصر احمد فوالله ما قلت جازعا
 ولكن اجبت ان ترنصر لي لئلا يذم لك طائعا وسعي لوجر الله في نصر
 احمد بنی الهدى المحمدي طفلا و باضا مراد از الذي قلت با ابی ساه انی مقول
 در زمان برداری کردن و باقع مرد اسامی منبر با ابی ساه ما من بصیر و بیماری کردن احمد پس بخود که
 آنچه گفتیم جریع کنند و لیکن من دست اشتم که بینی را بر کردن مرا تا بدانی که من همیشه مرترا فرزان
 و سعی من بر روی خداست در بار کردن احمد پیغمبر را نمودن ستوه بگوید کی مرد اسانی سر هر کس
 چه من زاهلیت کرمک در دفعر که با بفتح و نصر علم است مرتبه که بر سبب تابید بنی چون کوه با
 خوش ثابت قدم است ابوظالب در شان از و پیغمبر و نصر خوش طعمه فرموده الا ابلاغ علی
 فان بیننا لوتار خصام لوتی فی کعب الی تعلموا انا وجدنا محمدا نبیا کوس خطی اول
 الکب وان علیه فی العیاضه ولا خیر من خصه الله بالحب وان الذی لصفتم من کتابکم
 کم کائن یوما کر اغیة السعیت اقیعوا فیهوا مثل ان یختر الی و یصبح من له یخیر ذنبا کدی
 ولا تتبعوا امر لغوا و تقطعوا و اصبرنا بعد المود و القرب و استجلبوا حرجنا و انادنا

الذی قلت